

НЕЩАТА, НА КОИТО
НЕ НИ УЧАТ
В УЧИЛИЩЕ
[НЕ] ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

ЕМИЛ КОНРАД,

КУБАР
ЕГМОНТ

КУБАР

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

„Нещата, на които не ни учат в училище“ © 2015 Емил Конрад
Тази книга отразява художественото виждане на автора по темите,
описани в нея.

Тринадесетата глава – „Любов“, е написана от Дебора Кръстева и
избрана от Емил Конрад да стане част от допълненото издание на
книгата.

Редактор Сабина Василева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрации на корицата Стоян Атанасов

Вътрешно оформление и илюстрации Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2015

Второ допълнено издание

ISBN 978-954-27-1603-7

*На чичо Стефан,
който купи първата ми книга
и ме накара да се влюбя в четенето.*

СЪДЪРЖАНИЕ:

СЪСТЕЗАНИЕ.....	9
ЛЪЖА.....	16
ИРОНИЯ.....	25
#ПРАЗЕН.....	33
НАРКОТИЦИ.....	41
ОЦЕНКИ.....	49
ТИ СИ ГЕЙ.....	56
СТРАХ.....	63
ТАКСИ.....	70
ЩАСТИЕ.....	76
ОЧАКВАНИЯ.....	81
СМЪРТ.....	88
ЛЮБОВ.....	96
КРАЙ.....	111

СЪСТЕЗАНИЕ

Още в първите си съзнателни моменти на този свят започнах по един или друг начин да възприемам заобикалящите ме ситуации и тези, в които пряко участвах, като надпревара. Надпревара, която включваше всички около мен. Тази надпревара намира проявление в желанието ми да бъда първи. Този мой стремеж да превъзхождам другите хора се изразяваше навремето в това, че биех баба си на табла, като местех пуловете, докато тя заспиваше по време на играта. Винаги трябва да използвате възрастта на опонента си в своя полза.

Приемайки всичко като състезание, дори

създавах ситуации, в които да бъда пръв. Под това разбирайте, че играех на табла с всички деца в квартала, които нямаха представа какво е табла, нито имаха баби, които да ги тренират от петгодишна възраст. Излишно е да споменавам, че винаги биех. Добри пари падаха. Не бях виновен, че никой не им беше обяснил как се играе.

Пръв се научих да карам колело, като не се прибирах в нас по цял ден и се упражнявах. По същия начин пръв се научих да карам ролери и всички деца тайно ми завиждаха заради това, че самите те карат с някакви помощни колелца и се налага родителите им да ги придържат.

В училище също всичко е състезание. Спомняте ли си първия път, когато сте чели на глас!? Най-унизителното нещо. Всеки път от мен течеше пот, докато четях. Всички гледат и слушат теб и чакат да се запънеш някъде, за да ти се смеят цял ден.

Едно от най-дразнещите неща за мен в училище беше, че на конкурсите и състезанията, които биваха организирани, в крайна сметка всички ученици получаваха награди. Не ми харесваше. Знаех, че съм добър в нещо, и намирах за несправедливо всички да получават потупване по рамото. Както и не ми беше приятно, кога-

то получавах потупване само защото всички получаваха. По този начин според мен понятието „първи“ се обезсмисляше и някак се размиваше. Как аз, който съм седял с месеци, подготвяйки съответната презентация, получавам същото, както и някой, който ходи на училище само защото всички го правят. Този тип хора от малки трябва да разберат, че са глупави. Как иначе ще се опитат да поправят това. А най-страшното нещо е самоуверен глупав човек. Веднъж останеш ли си глупав, няма връщане назад. Имам дълъг списък от хора, които доказват тази теза. Няма да навлизам в изброяване поименно, защото печатането на книги е скъпо, а глупавите хора, както казах, преобладават.

Когато навлязох в тийнейджърските си години, нещата се обърнаха. Вече не ми пукаше. Бях приел факта, че хората са глупави. Всички в училище си мислеха, че това, което им се случва там, ще предначертае бъдещето им. Когато всъщност истината е коренно различна. Един ден ще разберат, че това е най-глупавото нещо, което им се е случило, и че то няма да има никакъв смисъл и значение, след като завършат училище.

Дори да си бил най-готиният пич в даскалото или пък мацката с най-големите цици, в след-

ващия момент излизаш навън и... се оказва, че там има по-готини пичове и мацки с още по-големи цици. По-добре е да го разбереш навреме, преди да е станало късно. Впоследствие просто ще си един от тези хора, които самозалъгват себе си с идеята, че животът им не е пълна загуба на време.

В крайна сметка бавно, но, за щастие, навреме достигнах до прозрението, че всичко това е безсмислено и че не ме прави щастлив. Следвайки това, което другите ми казват, че трябва да направя, на 16 се оказах нещастен. Реших, че няма какво да губя. Така или иначе, не притежавах нищо. Не е като да съм обвързан с жена и деца и да ме е страх да направя нещо, защото имам отговорност към тях. Спрях да гледам другите. Какво правят... къде са... Знаех какво искам да правя. Но подобно на много други хора, беше ме страх да започна. Най-вече заради начина, по който биха го възприели останалите. И ми отне дълго време, въпреки че знаех точно какво искам. Понякога трябва да не се замисляте толкова много върху това какво искате да правите с живота си.

Ако повече хора правеха това, което наистина могат да правят, щяхме да живеем в свят

с по-малко неграмотни, сричащи телевизионни водещи и с по-малко намръщени държавни служители. С какво аз съм виновен, че лелката зад гишето е нещастна, защото по цял ден подпечатва бланки и получава 400 лв. заплата. Не съм я карал да работи това. Аз просто идвам, за да подам документ. Тя сама е избрала да живее така. Не е като да я задържа голямата заплата, която получава. Държавната служба е супер. Има създадени толкова работни места, на които не се върши никаква работа. Цели министерства, където хората просто съществуват. А въпросната седнала и чак се е начумерила. Толкова много хора са без работа, а тя заема позиция, която е създадена само за да има работни места. Хората са неблагодарни.

А и сме наясно, че най-вероятно човекът, който работи там, не е на поста си, понеже има много мозък. А по-скоро защото някой от семейството му работи там или това е била единствената му опция. И така – 30 години по-късно той работи все същото. Всеки ден. От 9 до 5.

Едно от най-важните неща е да не правите нещо само защото нямате друг вариант. Винаги има варианти. В подобни моменти на избор винаги се запитвайте: „Ако бях на 80 и лежах на

ЕМИЛ КОНРАД

легло в болница, щях ли да съжалявам, че не съм направил това!“. Най-сигурният начин да проверите дали допускате грешка.

Открой Емил в ...

youtube.com/EmilConrad

vbox7.com/user:emilconrad

twitter.com/EmilConrad

instagram.com/EmilConrad

emilconrad.tumblr.com